

Elvarázsoltál

Vesuvia grófnőjének Nadiának egy lánya volt Lana. Ő lett volna a trónörökös hogyha mostohaapja Lucio nem kavar be. Lucio szerint egy nő nem képes egy nép irányítására, főleg nem egy egész városra. Ezért kitalálta, hogy Lana meg fog házasodni, de biztosítani akarta azt, hogy férje képes lesz az irányításra és nem valami jött ment embert választ a fiatal nő.

Ezért hát beszervezte udvarából a konzult, Valerius-t. Lana ki nem állhatta a férfit. Nem elég, hogy arrogáns természete kibírhatalanná tette ráadásul még a mentalitása is hasonló volt Lucio-éhoz és ez épp elég okot adott arra Lanának, hogy minden erejével ellenkezzen. A mai napon is ez történt a szalonban.

- Nem érdekel, hogy szerinted jó férj lenne nekem, én nem akarok tőle semmit! -

Mondta Lana miközben próbált nyugodt maradni.

- Engem meg az nem érdekel, hogy te mit akarsz. -

Válaszolt mostohaapja hasonló nyugodtsággal és lerakta üres poharát az asztalra.

- Itt nem te vagy a lényeg. Nem is én. Hanem Vesuvia és a népe. -

Ezzel Lucio felállt és kísértelt a szobából magára hagyva Lanát és legjobb barátját Asra-t.

- Ezzel nem jutottunk beljebb. -

Sóhajtott a férfi és megrázta fejét.

- Nekem ne mond... De nehogy azt hidd, hogy ilyen okos Lucio. Ezt biztos Valerius mondta neki. Magától nem tud ilyen szépen beszélni. -

Lana beleivott a pezsgőbe, ami már felmelegedett poharában és kinézett az ablakon.

- Hihetetlen ez az ember. És gondolom azt még nem is mondtad neki, hogy te a varázslattal és a harccal akarsz foglalkozni? -

- Dehogya is... Bár a konzul mellé jó lennék a varázslattal és a harccal. Valakinek férfinak is kell lenni... -

Mondta a nő és megvonta vállait. Asra és Lana kiskoruk óta barátok. Néha együtt dolgoznak Asra boltjában mivel a férfi egy mágus és ő tanítja Lanát amikor van egy kis szabad ideje. Beszélgetésüket az zavarta meg, hogy a szalon nehéz faajtói kinyíltak és belépett Portia a szolgálólány és egyenesen Lanára nézett.

- Lucio vár az étkezőben. -

Mondta egy furcsa hangnemmel.

- Baj van, Portia? -

Kérdezte Lana ahogy kicsit megemelkedett a párnázott kanapéről.

- Az új embereit akarja bemutatni... -

Mondta és az emberek szót ujjjaival idézőjelbe rakta.

- Tessék?! -

Lana felugrott helyéről és az étkező fele vette az irányt, Asra és Portia pedig utána futottak. Befordultak a sarkon és az ajtó előtt nagy hangzavar várta őket.

- Lana várj! -

Kiáltott utána Portia de már késő volt. Lana kicsapta az ajtókat és minden szem rá szegeződött.

- Jónapot. -

Mondta miután vett egy mély levegőt.

- És ő pedig az én lányom. -

Lucio rámutatott Lanára, aki megrázta fejét.

- Mostohalánya. -

Javította ki miközben leült édesanyja mellé. Az új alattvalók szinte levegőnek nézték Lanát és a grófnőt, minden figyelmük Lucio-n volt, aki vadul magyarázott valamit a közlegő esküvővel kapcsolatban. Lana felmérte az új embereket és minél tovább nézte őket annál kellemetlenebbül érezte magát. Mindegyik bőre természetellenes színű volt, arcuk torz és volt

amelyik már szinte pikkelyesnek nézett ki. Lana még új volt a varázslás világában, de érezte, hogy az energiák is furcsák voltak.

- Szóval... Te vagy Lana. -

Szólt az egyik a lányhoz, aki oda kapta fejét és elszörnyedt amikor meglátta a lényt.

- Én Valdemar vagyok. -

Mondta ahogy üveges tekintetével Lanát fürkészte. Valdemar bőre zöld volt és fején egy fehér fejdísz volt, ami két szarvra hasonlított. Kezeit fekete kesztyűk fedték és fehér öltözkézből ítélve valószínűleg orvos lehetett.

- Örvendek...-

Az ebéd kegyetlenül lassan telt el, de amikor végre eltelt, Lana volt az első, aki elhagyta a termet és útja egyből Asra boltjába vezette.

- Tehát nem értem, hogy mik ezek az új emberek, akik jöttek hozzánk, de hogy én egyiknek se akarok a közelében lenni az biztos. -

Mondta Lana miközben visszarakott egy üveg szárított gyíkszemmet a polcra.

- Nem emberek. Őszintén fogalmam sincs, hogy mik azok a valamik. -

Válaszolt Asra miközben vállára vette táskáját.

- El kell mennem Muriel-hez. Elfogyott a csillag harmat gombánk... Vigyázz a boltra. -

Mondta Asra és már ki is ment a boltból. Lana még befejezte a pakolást és utána felment a pici emeletre, ahol befeküdt az Asra-val közös ágyukba. Ezután a fárasztó nap után hamar el is aludt. Ez viszont nem tartott sokáig, mivel egy istentelenül nagy csörömpölés a konyhából fel is ébresztette.

- Asra? -

Óvatosan elindult lefele, de nem látott senkit. Amikor viszont benézett a pult mögé valaki megragadta hátulról és maga felé fordította. A betörő egy magas férfi volt és egy pestis doktor álarcával fedte kilétét. Lana megpróbált egy varázsigét bevetni ellene, de ő elkapta csuklóját.

- Ismerem a fajtádat. Nem lepnek meg a kis trükkjeid. -

Mondta a betolakodó, de arra nem számított, hogy Lana megfog egy üveget és fejbe vágja vele. A maszkja hangos csörömpöléssel ért földet és a fájdalom miatt elengedte Lanát.

- Erre viszont nem számítottál mi? -

Lana ellökte a férfit és kicsit távolabb ment tőle. Mikor felnézett rá a férfi Lana egyből megismerte azokat a sötét szemeket.

- Dr...Devorak? -

Kérdezte elkerekedett szemekkel. Nem ez nem lehet...Hogy kerül ő ide?

- Mióta elmenekültem azóta nem hallottam ezt a nevet...-

Rázta meg fejét miután letörölte róla a vért.

- Megölted apámat...-

Mondta Lana remegő hangon. Így igaz. Öt évvel ezelőtt Lana édesapja, Vesuvia grófja rejtélyes módon meghalt. Az utolsó ember, aki vele volt az nem volt más, mint Dr. Devorak.

- Nem Lana félre érted! -

Mondta Portia, aki időközben megérkezett a boltba.

- Hogy lehet ezt félre érteni?!-

Kiabált Lana miközben még távolabb lépett a férfitől.

- Hát...Úgy se tudjuk bizonyítani, de kérlek adj neki egy esélyt! -

Könyörgött Portia könnyes szemekkel Lanának.

- Adjak egy esélyt apám gyilkosának?! Ezt most te se gondold komolyan ugye? -

Lana nem hitte el, amit hallott, de ekkor Asra is visszatért.

- Lana...Hallgass meg minket. -

Mondta Asra ahogy megfogta a lány vállát.

- Ezt nem hiszem el...-

Sóhajtott Lana ahogy lehuppant a kanapéra és fejét fogta.

- Én se hittem el. De muszáj mert Lucio megint készül valamire...-

Mondta Asra ahogy átkarolta Lanát, hogy megnyugtassa.

- Jó...És mit kéne csinálnunk? -

Kérdezte Lana és Asra felvázolta neki a tervet. Pár nappal később el is kellett kezdeniük.

Lana a könyvtárban kutakodott azon a részen, ahonnan Lucio által ki lett tiltva. Órák óta kutat egy könyv után, de sehol se találja... Már a hatalmas könyvtár legeldugottabb sarkában volt, amikor megpillantotta a könyvet. Amikor levette a résen átnézve Valerius-szal találta szembe magát. Mikor felfogta, hogy ki van ott gyorsan leguggolt reménykedve, hogy a konzul nem vette észre.

- Lana. Láttalak. -

Mondta unottan a férfi. Lana felpattant a földről és ránézett Valerius-ra.

- Remek... És gondolom most szólsz Lucio-nak...-

Sóhajtott Lana.

- Dehogyan szólok! -

Mondta a férfi unott tekintettel.

- Hadd avassalak be valamibe...-

Mondta Valerius miközben megforgatta szemeit. Mindeközben a többiek Asra boltjában készültek a következő lépésre. Rájöttek arra, hogy Lana édesapja, Kai halála nem volt hétköznapi.

- Hogy érted? -

Kérdezte Julian értetlenül.

- Akkor elmondom még egyszer...-

Mondta Asra miközben saját homlokát dörzsölte.

- Tényleg te voltál az utolsó ember, aki bement Kai-hoz mielőtt meghalt, de a tetthelyi feljegyzésekből úgy tűnik, hogy egy igen erős varázslat nyomait találták ott...-

Asra még magyarázott volna, de ekkor az ajtó tágra nyílt és Lana lépett be rajta kezében a könyvvel. A hatalmas bőr fedésű könyv nagyot dübönt amikor Lana azt büszkén ledobta az asztalra.

- A könyvtárban találkoztam Valerius-szal és azt mondta, hogy Lucio valami rituáléra készül, amihez szüksége lesz az új alattvalókra is...-

Mondta ahogy leült a kanapéra Asra mellé.

- Remek...Milyen rituálé lehet vajon? -

Kérdezte Asra és kezét a könyv felé emelte. Tenyere elkezdett halványan világítani a varázsigé miatt, amivel próbálta megkeresni, hogy Lucio melyik oldalt nézte legutoljára.

Miután a könyv magától kinyílt Lana oda hajolt és elszörnyedve látta, hogy mire is készül mostohaapja.

- Úr Isten...-

Mondta ahogy elsápadtan vissza dőlt a kanapéra. Julian is odament megnézni a könyvet, de számára érthetetlen volt, ami oda van írva.

- Tudod mi az a tarot? -

Kérdezte Asra a doktort, aki csak bólintott.

- Lucio egybe akarja kötni a mi világunkat az Ördögével. -

Mondta ahogy felállt és elkezdett körbe-körbe járkálni.

- Azt írja a könyv, hogy „Öt évvel miután a tenger elcsendesedett, az Öt Kiválasztottnak innia kell a Bolond véreből majd megfürdeniük a habokban, ezzel megnyitva a kaput a Káosz Urának.”. -

Olvasta fel Julian a kopott sorokat.

- Öt évvel miután a tenger elcsendesedett... Asra... Ma apám halálának az ötödik évfordulója...-

Asra szemei kikerekedtek és azonnal elkezdett a polcokon kutatni. Julian nem tudta, hogy mi köze lehet a régi gróf halálának az új tervhez.

- Apám volt a tenger őrzője... Hát akkor tényleg Lucio tette el lábálól, hogy véghez vihesse a mocskos kis tervét! -

Pattant fel Lana a kanapéről és megindult a bolt ajtaja felé.

- A palotába kell mennünk! Most azonnal! -

Viszont a nő előtt berúgták az ajtót. Nem más állt ott, mint Lucio a palota őreivel.

- Senki ne mozduljon! -

Parancsolt a bent ülőkre és rájuk fogta a lándzsáját.

- Jaj, Lana...Tényleg azt hitted, hogy nem fogom megtudni, hogy mit tervezel? –

Mondta gőgösen Lucio ahogy odasétált Lanához és megragadta karját.

- Elrontottad a meglepetést... De nem baj. Úgy is szükségem lesz erre a négy bolondra. Örök vigyétek őket! A kislányomat én fogom elvinni, végül is fel kell készülnie a holnapra... Nem igaz Konzul Valerius? -

Az örök tömkelege mögül Valerius lépett elő, de nem nézett Lanára.

- De igaz... Holnap házasodunk. -

Mondta és végre felnézett Lanára.

- Valerius...Hogy tehetted ezt?! Te áruló! -

Mondta Lana miközben megpróbált kiszabadulni Lucio szorításából. Ezt persze nem díjazta a férfi és felpofozta a nőt. Lanát barátaival együtt elvitték a palotába és ott bezárták őket egy-egy szobába. Lucio oda akart figyelni arra, hogy Lana ne lépjen kapcsolatba egyik csapattársával se mert abból csak baj lesz. De arra nem számított, hogy a nőnek akár egy pohár víz is elég a kommunikációhoz.

- Asra? Hallasz? -

Mondta Lana ahogy a kis arany pohár felé hajolt.

- Igen...-
- Tudod mire jöttem rá? -
- Arra, hogy mit ért az öt kiválasztott alatt? -
- Bingo! -

Lana épp kezdett volna magyarázni, amikor is nehéz lépteket hallott közelíteni szobája felé.

- Várj egy picit...Ez nem lehet...? -

Nagyon jól tudta, hogy ki az. Asra-val közös barátjuk az ex gladiátor Muriel hangját hallotta, de volt még mellette valaki...Muriel egy biztos mozdulattal berúgta az ajtót és egyből Lanához ment. Muriel nem volt a szavak embere ezért inkább csak magához ölelte a lányt. Miután elengedte a férfit akkor látta meg mögötte Valerius-t.

- Hát te? -

Kérdezte ahogy szúrós tekintetével rápillantott a konzulra.

- Lucio megfenyegetett és most már elegendem van a hülyeségeiből. -

Vonta meg vállait. Azt már nem akarta beismerni, hogy az öt ember közül bárkit szívesebben kiszabadított volna, mint a két méteres, teljesen kigyúrt Muriel-t, akitől már gladiátor korában is rettegett. Pedig nem volt mitől, mert Muriel egy légynek sem tudna ártani. De ezt Valeriusnak nem kell tudnia. Így hárman el is mentek kiszabadítani a többieket. Mikor már majdnem mindenki megvolt Julian szobája felől kiabálást hallottak. Oda osontak és látták, hogy Julianal éppen megítatnak valamit.

- Ezt velem is megítatták...-

Mondta Portia és Asra is említette, hogy ő vele is erővel megítatták, Muriel pedig csak bölintott, hogy neki is meg kellett innia a furcsa folyadékot.

- És ti azt megittátok?! Az a Bolond vére volt! Ti vagytok az öt kiválasztott négy tagja! Anya pedig az ötödik! -

Kiabált Lana ezzel magára vonva az örök figyelmét.

- Basszus... Valerius menekül el velük a palotából! -

Mondta és elfutott a másik irányba, ahova az örök hevesen követték. Ha jól emlékezett akkor itt az egyik festmény... Az örök megtorpantak amikor Lana neki ugrott a falon lógó festménynek az pedig elnyelte őt. A portál a palota hátsó kapujához vezette, ahol édesanyjával találta szembe magát.

- Anya? -
- Gyere gyorsan Lana! Itt már nem biztonságos! -
- De anya te honnan tudsz erről az egészből?! -
- A Konzul mondta! És azt is, hogy menjünk utána! -

Mondta ahogy megfogta Lana karját és elkezdett vele futni. Hamarosan a tengerparton találták magukat és Lana egyből a doktor nyakába borult.

- Julian! Nem esett bajod? -

Kérdezte aggódalmasan.

- Nem nem dehogy is! És...ennél szerintem van nagyobb problémánk is...-

Julian a hatalmas örvényre mutatott, ami a tenger közepén volt. Ott állt annak a tetején az Ördög és Lucio.

- Nem menekülhetünk tovább. -

Mondta Lana és rálépett a tenger vizére, ami meg is tartotta.

- Héj Ördög! Nem vagyok neked ismerős valahonnan? -

A két lábon álló kecske formáját öltött lény hátra fordult és egyenesen Lana szemébe nézett.

- Szóval te lennél az...Kai, a Tenger Őrzőjének, Vesuvia Grófjának a lánya...-

Az Ördög is elkezdett Lana felé közelíteni Lucio pedig szorosán mellette ment.

- Küzdj meg velem Ördög! Ha már apámat ilyen gyáva módon vetted el akkor legalább velem végezz becsületesen! -

Mondta Lana ahogy a varázserejével elkezdte a vizet irányítani. Az Ördög elnevette magát.

- Ha ezt akarod gyermekem akkor legyen úgy! De szégyent ne hozz apádra! -

Mondta és a kezének egy mozdulatával nagyobbá tette az örvényt, ezzel beszippantva Lanát és a többieket. Mikor kijutottak az örvényből egy számukra idegen helyen találták magukat. Az Ördög nem habozott, egyből Lanára támadt, földből kiemelkedő tuskékkal, amiket a nő ügyesen kivédett. Asra a távolból küldött különböző varázslatokat, hol az Ördög felé, hol Lana felé. Lana sokáig bírta hárítani a lény támadását, de egy eltalálta és súlyos sérülést ejtett rajta.

- Lana! -

Kiáltott Julian és oda futott hozzá, a többiek pedig követték.

- Ne gyertek ide! -

Figyelmeztette őket Lana de már késő volt. Az Ördög mágikus láncokkal lekötözte őket.

- Hát Lana, úgy tűnik itt a vég. -

Kuncogott az Lucio.

- Nem...Tudod Lucio, közted és köztem van egy nagy különbség. Én nem vagyok gyáva. Nem vagyok egy hazug csaló! Nem úgy, mint te és az Ördög! -

Lana megfogta a láncot és minden erejét beleadva sikerült azt megmozdítania. Az Ördög elképedve nézte ahogy a láncok kezdenek meglazulni a nő és csapata körül és felé és társa felé közelednek. Még egyszer megpróbálta őket visszafordítani és egy kicsit meg is ingott tőle Lana.

- Apa...Segíts kérlek! -

Könyörgött Lana miközben becsukta szemeit. Ekkor hirtelen megpillantotta apját és érezte ahogy az ő ereje, amit generációról-generációnak adnak, előnti testét. Egy nagy lendülettel az Ördög és Lucio köré csavarta a láncokat. Akik kétségbeesetten vergődtek annak szorításában.

- Adjátok fel innen nem fogtok elmenekülni! -

Mondta Lana és elindított egy varázslatot végig a láncon.

- Most kővé fogtok dermedni. Tudom nem egy szép vég, de nem hagyhatom, hogy több kárt okozzatok bárkinek is! -

Az Ördög elismerően bólintott Lana irányába míg Lucio gyerekesen hisztizett és szitkozódott amíg mindketten kővé nem dermedtek. Amikor ez megtörtént a láncok a földre hulltak és Lana is összeesett. Amikor viszont felébredt már nem az ördög világában volt, hanem otthon a palotában, a saját ágyában.

- Meddig aludtam? -

Kérdezte álmos hangon Julian-t, aki mellette ült. A férfi nem válaszolt, hanem szorosán átölelte.

- Lana! De örülök, hogy jól vagy! -

Ezután Julian elmagyarázta, hogy Lana nagy mennyiségű energiát használt az utolsó varázslathoz és ezt teste nem bírta ezért elájult. De most már végre biztonságba van Vesuvia és Lanának sem kell hozzámennie Valerius-hoz!

Ezután az incidens után Lana grófnő lett és hozzáment Julian-hez. A harcban Lanán kívül senkinek sem esett baja és mindannyian boldogan élnek. Valerius továbbra is konzul és Lana azóta is nagyra becsüli bátorságáért, hogy szembe mert szállni Lucio-val. Lana követte az álmait és azóta mágiát és harcot tanul és édesanyja segítségével sikeresen rendbe hozta azt, amit Lucio elrontott Vesuvia-ban. Itt a vége fuss el véle.